

Grundlagt 1896 af Th. Green
Udgivet af Dagbladet Børsen A/S
Oplag 2010: 73.153 expl.
Tryk: Dansk Avstryk a/s

Anders Krab-Johansen
Ansv. chefredaktør
og adm. direktør
akj@borsen.dk

Allan Hansen
Kommerciel direktør
alha@borsen.dk

Gitte Klinck
Økonomichef
gk@borsen.dk

Jon Tranæs
Digital
udviklingschef
jotr@borsen.dk

Bent Sørensen
Ledende
redaktionschef
bs@borsen.dk

Jens Kristian Lai
Redaktionschef
lai@borsen.dk

Jørgen Andresen
Redaktionschef
joan@borsen.dk

Bevar dansk realkredit

LEDER Det danske realkreditsystem fungerer godt og har også vakt positiv opmærksomhed rundt om i verden. Det resulterer i hurtig og sikker finansiering ved ejerskifte i forbindelse med ombygning, renovering mv. For eksistensen af et rimeligt effektivt boligmarked er det afgørende. For den almindelige danskers velfærd har realkrediten formentlig langt større betydning end mange af de ellers politisk opgelede offentlige velfærdsordninger.

AF STEEN
LETH JEPPESEN,
ledeskribent

Realkreditsystemet har vist sig robust. Intet realkreditinstitut er gået konkurs i 200 år, og i mange år har investorerne altid fået afdrag og renter på realkreditobligationer som aftalt. Der er tale om sikre og likvide værdipapirer, og selv under finanskrisens værste tumult var der efterspørgsel efter dem.

Derfor er det bekymrende, at nye regler i medfør af Baselkomiteens reformpakke (Basel III) via en fornyelse af EU's kapitaldækningsdirektiv (CRD IV) vil kunne beskadige dette unikke danske system alvorligt. Risikoen herfor og skadevirkningerne heraf er langt større end faren for, at indbrudstyre og andre kriminelle passerer landegrænsen, hvad der ellers synes at optage en række toppolitikere intenst.

Bla. det konservative medlem af Europa-Parlamentet Bendt Bendtsen har slået alarm og taler om en skæbenedag for dansk realkredit i juli, når Europa-Kommissionen spiller ud. Advarslen er berettiget, for risikoen er stor. Eksempelvis risikoen for, at danske realkreditobligationer skal klassificeres som illikvide og risikobetonede på linje med erhvervsobligationer, så de kun i begrænset omfang kan indgå i likviditetsstødpuden i finansielle virksomheder. Det er en klar forvridding og diskriminering mod de danske obligationer, som repræsenterer sikre og likvide fordringer. Til gengæld forestiller man sig, at statsobligationer – f.eks. også græske og portugisiske – skal kunne indgå 100 pct. i likviditetsberedskabet. Det er grotesk.

Et andet forslag truer direkte rentetilpasningslånene ved en særlig likviditetsregel, der vil gøre disse lån så dyre, at efterspørgselen må formodes at falde væk. På det felt har Basel-EU hidtil ikke forstået, at de danske rentetilpasningslån rent faktisk adskiller sig fra variable boliglån i andre lande gennem det såkaldte balanceprincip, som netop er unikt for dansk realkredit.

Der er også andre udfordringer i planerne om kapitaldækningsdirektivet. Bliver danske forhold ikke undtaget for det, vil resultatet være store finansieringsproblemer, en klart stigende rente og en slags knockout til ejendomsmarkedet.

Bendtsen nævner i sin appel, at nationalbankdirektør Bernsteindal ikke har været just behjælpelig i sagen ved sine udtalelser om refinansieringen af de korte lån. Det er ikke en kritik, anfører han, men blot en konstatering.

Hvorfor dog ikke? Nationalbanken er vel ikke hævet over kritik? I forvejen har Bernstein gennem sine betragtninger om afdragsfrihed (som reelt ikke kan afskaffes) og sit ønske om øget boligbeskatning gjort sit til at tvinge i hvert fald boligmarkedet i knæ. Så meget for den ellers begærede finansielle stabilitet.

Man må håbe, at det lykkes regering, et vist nok enigt Folketing (når de har tid til det), danske europaparlamentarikerne, organisationer m.fl. at sikre en klar dansk undtagelse fra de truende regler. Ikke på EU-embedsmænds efterfølgende nåde, men som følge af det danske realkreditsystems indlysende kvaliteter.

For den almindelige danskers velfærd har realkrediten formentlig langt større betydning end mange af de ellers politisk opgelede offentlige velfærdsordninger

Mangfoldighed er sexet

AF BJØRN STENE,
adm. direktør og partner,
reklame- og kommunikationsbureauet
Mensch, medlem af Københavns
Mangfoldighedsboard

DEBAT Den kommende arbejdsstyrke kan ikke alle sammen komme til at arbejde for Google og Apple. Men de vil søge de virksomheder, der minder mest om dem. Det vil sige flerkulturelle virksomheder, der vækker troen på, at globaliseringen ikke glemte København i forbifarten.

Vi i det københavnske erhvervsliv sidder med et afgørende kort på hånden i indsatsen for en inkluderende og mangfoldig hovedstad. Den korteste vej til integration og accept i samfundet går nemlig indskudt gennem beskæftigelse.

Laver du noget, er du noget. Sådan er spillereglerne, og det er der egentlig ikke noget nyt i.

De fleste virksomheder er efterhånden også bevidste om deres medansvar. Men alene det, at der er tale om et ansvar, gør, at man let kommer til at betragte mangfoldighed som en samfundstjeneste.

Det er ikke befordrende for nogen, hverken arbejdsgiver eller -tager. Uanset hvem man ansætter, må det altid skulle tjene et større formål end god opførelse. Tålt ophold på arbejdspladsen gavner ingen.

Se mangfoldighed som middel. Ikke som mål. Til forskel fra miljøvenlighed,

der gennem de seneste år har været et altoverskyggende CSR-tema, kan mangfoldighed rent faktisk styrke virksomhedens konkurrenceevne.

Gode eksempler

Se blot på hovedstadens for tiden højest profilerede virksomhed, FC København. Deres fantastiske bedrifter i det forgangne år var aldrig blevet en realitet uden en meget rummelig ansættelsespolitik.

I en resultatorienteret kultur er mangfoldighed med andre ord ofte en forudsætning for succes. Og så er det megasexet.

Det sidste er væsentligere, end det umiddelbart lyder. De hippe virksomheder er multikulturelle.

Om et øjeblik, når de sidste efterdønninger fra finanskrisen forhåbentlig har lagt sig, skal vi i erhvervslivet igen til at kappes om de små årganges gunst. Men hvem er det, de helst vil arbejde for, de unge?

De virksomheder, den kommende arbejdsstyrke drømmer om at blive en del af, har først og fremmest det tilfælles, at de er multikulturelle. Det har i sig selv en kæmpe tiltrækningskraft. Det er jo legemliggørelsen af globaliseringen. Jo større diversitet, desto højere coolfaktor.

Nu kan hele den næste erhvervsaktive generation i sagens natur ikke arbejde hos Apple og Google, og hvad de ellers hed-

der. Heldigvis. Men så vil de arbejde hos dem, der ligner dem mest. De virksomheder, der er næsten lige så hippe. Dem, der med et bevidst ønske om diversitet viser, at globaliseringen ikke glemte Danmark i forbifarten.

Det vil især blive en udfordring for virksomheder i hovedstadsområdet, hvor de unge i særlig høj grad orienterer sig mod verden.

Win, win, win, win...

Du skal som virksomhedsleder med andre ord til at gøre noget, du statistisk set hidtil har været dårlig til: at prioritere mangfoldighed. Måske oven i købet favorisere ansøgere, der på grund af etnicitet, tro, seksuel orientering eller andre årsager normalt bliver siet fra, hvis der er mere strømlinede kandidater med tilsvarende kvalifikationer.

Bottom line er, at du får en kulturelt rigere virksomhed, som er attraktiv for fremtidens globalt orienterede arbejdsstyrke, og som tilmed bidrager til at gøre København til verdens mest mangfoldige og inkluderende by.

Det er ikke det værste udgangspunkt at profilere sin virksomhed på. For der er ingen tvivl om, at der kan sættes seriøse point på imagekontoen ved at prioritere mangfoldighed i en tid, hvor virksomheder i den grad bliver vurderet på deres »corporate social responsibility«.

Europæisk stemme synger solo

AF LARS BARFOED,
formand for Det Konservative Folkeparti

DEBAT I Børsen d. 14. juni efterlyste chefredaktør Anders Krab-Johansen, at danske politikere tog Europa-politikken alvorligt.

»Desværre har Venstre og De Konservative fået partiledere, som er blinde for værdien af europæisk samarbejde«, skrev han på lederpladsen og konkluderede, at der på den politiske scene mangler en europæisk stemme.

Nej, der tager chefredaktøren alvorligt fejl!

Det Konservative Folkeparti ønsker, at vi får en afstemning om de tre EU-forbehold inden for næste valgperiode. Vi tror nemlig ikke på, at det styrker danske interesser, dansk kultur og dansk selvstændighed, at vi lukker af for omverdenen. Vi har en europæisk stemme, og vi bruger den.

I Børsen d. 22. juni giver Anders

Krab-Johansen det konservative EU-udspil ros.

»Det er sympatisk, at De Konservative ønsker euroforbeholdet væk. Forbeholdet skulle aldrig være indført – det var en politisk fejl, og Danmark burde være i samme økonomiske zone som Tyskland«.

Alligevel tager han i selv samme lederkraftigt afstand fra forslaget med henvisning til, at »timingen er elendig«.

Så substansen får ros, men timingen får ris, blandt andet fordi meningsmålinger viser, at en overvejende del af danskerne i dag vil stemme imod euroen.

Afskaf forbeholdene

Hvad mener Anders Krab-Johansen egentlig? Skal politikere først være visionære, når de kan læne sig op ad et sikkert flertal i befolkningen?

Er politisk lederskab hele tiden at vejlede stemningen, før man tør sige sin mening?

Virksomhedsledere, der lod være med at italesætte nødvendige forandringer på grund af frygt for modstand i organisationen, ville have en kort karriere i erhvervslivet, for her er det erkendt, at forandringer kan være nødvendige. Og det har aldrig været vigtigere at komme af med EU-forbeholdene, herunder at blive medlem af euroen, selvom det lige nu kan være svært at forklare.

Derfor synger De Konservative for i EU-debatten, for jorden skal gødes, og argumenterne modnes i god tid. Vi synger også gerne højt med vores europæiske stemme og håber, at andre vil stemme i – uden falsk brummen om timing og flertal.

Også Socialdemokraterne var oprindeligt med i koret, men har deponeret deres stemme i et fælles EU-oplæg med SF.

Euroen må af taktiske årsager slet ikke nævnes. S har altså fået tapet munden til, så her er sangen helt forstummet!